

„Zij wees mij 't grauw der matte morgenlanden,
En sprak een woord, dít doffe woord: „o kom”,
En nog, ontroerd, met teêrgevouwen handen:
„„'t Is Liefde, kind, en Liefde is doof en stom.””

„... Neen, anders niet; maar uit dit simpel droomen
Wist ik, mijn lief, dat tijd noch eeuwigheid
Met ùwe liefde ooit tot mijn hart kan komen; —
Dit heeft mij dan mijn kalme rust bereid.

Berústing, ja, ... 'k heb haar door ú gevonden,
't Is door díen droom, dat ik nog stil kan zijn...
Ach neen, niet blij... de erinn'ring blijft verbonden
Met droef gemis, — met droef herdachte pijn.